

[Gert Petersen]

Selv om det går skidt i Danmark – det er jo også ironisk, det ved vi alle, og det siger OECD også – er Danmark såmænd det rigeste land i EF. Det er gået tilbage for os, men det er gået endnu mere tilbage for de andre EF-lande i løbet af de sidste 10 år. Hvordan kan man så bilde sig ind, at mere EF i form af økonomisk-monetær union, indre marked osv. skulle være redden? Det forstår jeg ikke. Det strider i hvert fald mod de sidste 10 års erfaring. Men bevares, der er måske tale om en psykologisk mekanisme, regeringen har brug for nogle illusioner.

Når kendsgerningerne er, at vi har op mod 300.000 arbejdsløse og lige så mange andre, der i en erhvervsaktiv alder er udstødt fra arbejdslivet, at udlandsgælden stadig svinger omkring 300 mia. kr., at renten er dobbelt så høj som lovet for 2-3 år siden, og at statsfinansierne, hvis balance for nogle år siden var regeringens eneste trøst, atter viser et afgrundsdybt underskud, er det vel menneskeligt forståeligt, at den regering, der har ansvaret for alt dette, søger tilflugt i berusende drømme om en glørværdig fremtid engang i fremtiden.

Det stiver regeringen af, og det sætter den i stand til at udøve den stordåd, der åbenbart ligger statsministeren og hans kolleger mest på sinde, nemlig at blive siddende på taburetterne.

Denne markante holdning og de deraf følgende manøvrer har forskaffet pressen og politiske kommentatorer en del hovedbrud. De kan ikke finde ud af, om regeringen hælder til højre eller – som de siger – til venstre. Mit svar er enkelt: Regeringen hælder aldeles ingen steder, den skulper først og fremmest optaget af at holde sig flydende.

Nuvel, helt retfærdigt er det måske ikke, for midt i alt skulperiet får regeringen tid til at bygge monumenter, kæmpemæssige broprojekter skal til evig tid minde efterkommerne om, hvad denne regering fik råd til midt i de hårde nedskæringstider, og betegnende nok er projekterne udformet primært til fremme af privat biltrafik. Jo mere privat, jo mindre kollektivt, desto bedre er det, og forurening er åbenbart ikke det værste, man har. Jeg må indrømme, at jeg ikke forstår, at De Radikale og Socialdemokraterne vil riste deres navnetræk ind i disse absurde monumenter.

Til gengæld blev regeringens stort anlagte miljøreform ikke til noget, for bortset fra monumenterne er det meste altså skulper. Hermed vil

jeg slet ikke frakende regeringen lysten til at vilde noget mere, selv om den ikke altid kan blive enig med sig selv om, hvad det er, den vil, men der tegner sig alligevel nogle hovedlinjer.

Regeringens filosofi er, at totredjedelssamfundet er den rigtige model, altså et samfund, hvor to tredjedele klarer sig rimeligt, heraf nogle endda fint, mens den sidste tredjedel får det stadig ringere.

Egoismen skal være den afgørende drivkraft i dette samfund. Frygten for at synke ned i den nederste tredjedel og håbet om at komme op i den øverste tredjedel er den pisk og den gulerod, der skal få det hele til at fungere. Derfor satser regeringen på privatisering, dvs. salg af offentlig ejendom og helst det, der går bedst, og overførsel af offentlige funktioner f.eks. på sundhedsområdet til privat profitbestemt virksomhed. Derfor satser den på offentlige nedskæringer, dvs. nedbrydning af de solidariske systemer, der er bygget op, til fordel for private forsikringsordninger. Drømmen er f.eks. at få et dagpengesystem, hvor de almindelige satser er lave, og så kan der på privat forsikringsbasis bygges noget ovenpå – af dem, der har råd til det. Derfor sender forskellige kredse i regeringen fra tid til anden signaler ud, bl.a. husker jeg om halvering af antallet af ansatte i daginstitutioner og om afvikling i form af privatisering af den almennyttige boligsektor.

I det sidste år er der dog ikke kommet mange bukser ud af de skind, som statsministeren og nogle af ministrene således har garvet, men nu er statsministeren atter på krigsstien eller på frierfødde, om man vil. Det er igen indkomstskatten, det gælder. Kun 5 år efter den sidste såkaldt store skattereform, der angiveligt skulle holde de næste 20-30 år, skal vi åbenbart have en ny. Det var også noget juks dengang, men jeg havde ikke ventet, man ville erkende det så hurtigt fra skattereformfædrenes side.

Hvad vil statsministeren? Han taler nu som før om at lempe marginals-katten, og det er store indkomsters marginals-kat, han har i tankerne. Det er meningen, at skatten skal lempes for de velbjærgede. Han påberåber sig forholdene i andre lande, ikke mindst i det indre marked. Men den vigtigste forskel mellem Danmark og de øvrige lande i det indre marked er såmænd, at vi har verdensrekord i høje skattesatser for små indtægter. Der er intet andet land i verden eller i hvert fald ikke i Vesteuropa, hvor et cy-